

Lenka Chalupová

UTOPEŇÁ

Nakladatelství
ČS

Lenka Chalupová

UTOPEŇÁ

Lenka Chalupová

UTOPEŇÁ

© Lenka Chalupová, 2013

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2013

Image on Cover: © Thinkstock.com, 2013

© Photograph of Author: Dominik Bachůrek, 2013

Cover & Layout: © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2013

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2013

ISBN 978-80-7475-019-9

Když přišla ke starému domu, zhluboka nasála vůni lesa a čerstvě pokosené trávy. Na zem si položila krosnu s věcmi a oddala se tomu vjemu, dokonce rozpažila ruce, jako by se chtěla s kýmsi neviditelným vítat. Když vydechla, pocítila v konečcích prstů něco jako štěstí, protkané dávnou iluzí bezstarostnosti, kterou si coby malá holka užívala právě tady. Jakmile překročila práh mlýna, vydechl na ni blažený klid a ona se mezi kamennými zdmi cítila zase bezpečně. Jako dítě v lůně matky.

Hektický život nechala tam venku. Daleko za sebou. Sedla si za stůl a očima zkontrolovala maminčinu jizbu. Všechno souhlasilo. Modrá kachlová kamna, kostkované ubrusy a dečky, zavařeniny na polici, porcelánové hrníčky s něžnými pomněnkami... Hned si jeden z nich vzala do ruky a vyfoukla z něj neviditelná zrníčka prachu. I voda, kterou si do něj ze studny nalila, jí chutnala jinak než ve městě. Lahodněji.

Do svého pokojíčku v podkroví se s báglem dostávala špatně. Příkré dřevěné schody ji nutily zdolávat každou příčku s námahou. Vždycky nadhodila batoh do úrovně stehen, položila ho o schod výš, a teprve pak vystoupala za ním. Tak to musela udělat dvánáctkrát, než pevně stanula na prkenné podlaze prvního podlaží. Sotva se dorachotila nahoru, vyvětrala místnost a dala si do skříňky věci, zaslechla naléhavé pípání mobilu. Úplně se nad tím otřásla – odporně naléhavý zvuk telefonu sem prostě nepatřil. Ta-

hle klidová zóna jejího života neznala stres, termíny, hádky s producenty, smlouvání se sponzory, spory o peníze... Doufala jen, že ji nikdo nechce otravovat kvůli práci, ale když doběhla k telefonu, bylo jí to jasné. Máma. Jako kdyby se dnes ráno spolu nedohodly, že si budou celý týden jen psát textové zprávy! Jenže jejich mateřsko-dceřiná závislost byla diagnózou. Pro obě.

„Už jsi ve mlýně, Leo? Otevři sklep a nech ho větrat. Povlečení pro návštěvy máš v truhle. A nenechávej konvici v elektrině, ať nevyhoříme.“ Těmito radami ji sice vybavila už doma, ale co naplat. I když měla Leona čtyřicítku za sebou, matka jí věnovala stejnou péči, jako když byla malá holka. Neochvějnou, pevnou a stálou. Možná i proto se Lea nikdy nestačila vdát, povinout a vychovávat děti. Prostě zamrzla a nedospěla.

„Dobře, mami. A ty dávej pozor na Jeremiáše. Žádná kachní jatýrka, ale spíš granulky. Ať s ním pak nemusím lítat ke zvěrolékaři. A nerozmazluj ho,“ řekla vcelku zbytečně. I když je právě teď dělily desítky kilometrů, viděla Leona mámu, jako by stála metr od ní. Usmívá se nad těmi slovy, pokyvuje hlavou a levou rukou hladí jejich chlupatého kocouřího barona, který svou lenost dotáhl tak daleko, že dnes už ho i na kočičí záchodek nosí jeho paní v náručí.

Když si matka s dcerou řekly „pa“, vykroukla z hodín se šiškovým závažím mírně olysalá a léty už řádně vyčpělá a otlučená kukačka. Zahuhlala, že je pět,

a zase zapadla do svého dřevěného a červotočem prožraného domečku. Táta jí chtěl přistříhnout křídýlka už před třiceti lety, ale máma mu to nedovolila. Prý by bylo hřích vyhodit starožitnost po stařence, která v tomhle mlýně na polosamotě ještě s máminým pradědečkem mlela mouku.

Leona otevřela notebook a do hrnku dala dvě lžičky kávy a kostku cukru. Chtěla si udělat ještě pár poznámek, než přijdou hosté a zaplní svými slovy a příběhy její dům. Už se na ně těšila, ale zároveň se toho okamžiku bála. Zapsala si pár momentálních pocitů – že se cítí jako před bouřkou, kterou miluje pro její živelnost, světlo, tajemno a rámus, ale zároveň při každém zadunění s hrůzou přivře oči a skousne zuby k sobě. Že je to jako sex s neznámým mužem, z něhož se může vyklubat citlivý milenec, nebo taky děsivý úchyl. „Bude to poprvé, co strávím dovolenou s lidmi, které jsem nikdy předtím neviděla a jejichž tíživé osudy mě zajímají,“ zapsala si. Víc už nestihla.

Kdosi zatukal na okno a ze vzdálenosti pár centimetrů od okna nahlédl do světnice. Leona mohla jen hádat, která ze tří žen to bude.

Helenka? Alžběta? Nebo Ria?

Nebyla to sice ani jedna z nich, ale tahle milá návštěva Leu potěšila.

„Jdu tě jen pozdravit. Viděla jsem auto, tak ti nesu pár koblihů. Jsou čerstvé, akorát ke kávě,“ hlásila Lojzinka Rezková za oknem. Byla to dobrá duše tohohle mlýna – a co si Leona pamatovala, starala se

právě ona o tuhle usedlost v době, kdy její rodiče byli ve městě. Než přijeli, pokaždé zatopila, vysmejčila pavučiny v rozích a natřepala proležené duchny. Zapnula elektřinu, napustila bazén, občas vzala kosu a posekala přerostlou travu. Poslední léta se s ní ale už vídali zřídka, protože devadesátka Aloisii Rezkovou tak trochu zradila. Do té doby byla čupr babka, a po narozeninách jako když utne. Přišla hlavně o sílu v nohou, takže urazit sto metrů od její chaloupky k mlýnu Maxových už pro ni bylo zátěží. Dnes to ale vzala na kole, které jí před časem přivezl na chalupu vnuk. Říkala, že v sedle ji tělo aspoň trochu poslouchá.

„Čekám dnes návštěvu,“ zakřičela jí do ucha Leona. Už minule si všimla, že kromě nohou starou paní zrazuje i sluch a snaží se lidem odezírat ze rtů. Ale ne vždycky úspěšně.

„No pravda, že rostou. Ale musíš zajít víc do lesa, tam jsou krááásní křemeňáci a praváci s talířem jako dlaň.“

Potkaly se u maličké a travou zarostlé autobusové zastávky. Věděly už z mailové korespondence, že budou tři, svá jména ani tváře ovšem neznaly. Když se tu ale takhle setkaly s bágly na zádech, neměly po-

chyb. Jen ony tři vystoupily z rozkodrcaného autobusu u zastávky Josefov. Pozdravily se spíše očima, na slovní kontakt jim chybělo sebevědomí. Nebo to tak aspoň vypadalo.

Když se vydaly po zaprášené silnici s pláňky v ruce směrem ke mlýnu, osmělila se nejmladší z nich. Černovláska Ria.

„Taky jdete k paní scénáristce Maxové, vidíte?“

Dámy souhlasně pokývly hlavou a pak si vyměnily i stisky rukou. Plachá Helenka ucukla pokaždé pohledem, když se představovala, hřmotná Alžběta zase všem svírala ruku jako ve svěráku. Až to zabořilo. Když si pak Ria svou dlaň prohlédla, měla z ní bílou, jakoby odkrvenou a neživou rybí ploutvičku. Alžběta se svým metrem devadesát a robustní, humpoláckou postavou brzy převzala velení a vedla je podle mapky lesní cestou podél potoka k cíli. Scenáristka jim psala, že zhruba třicet metrů od aleje topolů uvidí staré stavení a teprve pár desítek metrů za ním menší mlýn. To přídatné jméno ale vůbec nevystihovalo krásnou kamennou stavbu s dřevěnými mlýnskými lopatami, která se jim vyloupila před očima. Dvůr, osazený popínavými růžemi, ohromoval svou jemnou a voňavou krásou. Všechno tu působilo přirozeně a zeleně: staré a mechem obrostlé chodníčky, letité keramické květináče s muškáty, dokonce i starý dvoukolák tu zarůstal břechtanem, který se po něm plazil. Jen bazén v rohu toho dvora sem jaksi nezapadal, vypadal stejně nepatříčně jako plastová kostka

z Lega mezi dřevěnou dětskou stavebnicí. Neladil, ale působil lákavě. Zvlášť v tom vedru.

Zatímco Helenka se belhala po dvoře a Alžběta už halasně tloukla na dveře stavení, Ria se vysvlékla do kalhotek a ladnou šipkou rozrazila hladinu. Tuhle chladivou vzpruhu už opravdu potřebovala.

Leona Maxová měla v hlavě plán. Úžasný. Tajila ho před konkurencí a také před médii, která ji někdy až nevkusně pronásledovala. Nikdy nerozuměla tomu, proč by měla scénáristka někoho zajímat, a nevěřicně kroutila hlavou, když se novináři oháněli zaklínadlem *naše čtenáře by zajímalo...* Poslední dobou plnila první stránky novin skoro jako Iveta Bartošová. Sama sebe se vždycky ptala: copak někoho zajímám? Já? Ženská, která vymýšlí filmové příběhy? Je to přeci kdosi za oponou, napíše scénář, vdechne mu život a pak ho pošle po vodě pryč, ať se s ním trápí ostatní. Herci, režiséři, kameramani, kostymérky a maskérky, paní s klapkou, lidi z píár oddělení i kritici.

Novináři ji ale obvykle pronásledovali pokaždé, když se objevila ve společnosti. Vysloužila si od nich, pro podobnost s poslední egyptskou královnou, přezdívku *Kleopatra*. Jenže tohle jméno jí přisoudili spíš jako surovou návnadu než jako milou lichotku

nebo poklonu. Vadilo jí, jak jí neustále předhazují nějaké avantýry s muži nebo prisuzují lesbickou orientaci. Copak je něco divného na tom, že ženská po čtyřicítce žije jen s mámou a kocourem? Čím je tak provokuje? Zajímá se snad *ona* o jejich životy? S kým večer souloží, kam jedou na dovolenou, kolik mají dětí a komu zahýbají? I mámě vadilo, že jim tak lezou do soukromí, a občas pofňukávala, když si v bulváru přečetla, že scénáristka Leona Maxová zvaná Kleopatra miluje mladé ženy nebo naopak staré muže, že je vegetariánka, skrytá rasistka, paranoička, zhulená alkoholička, frigidní volnomyšlenkářka, namyšlená kreatura, bláznivá ochránkyně zvířat nebo bezcitná kariéristka.

Nic z toho nebyla pravda. A kdo ji znal, ten to věděl.

Jenže tyhle tři ženy, které naproti ní seděly a žmoulaly v puse jejich první společnou snídani, o ní nevěděly nic. Respektive jen to, co jim naservírovala média – takže jakýsi zkreslený a nepravdivý patvar, který neměl s Leoninou uměleckou duší nic společného. Přijely včera navečer a moc toho spolu nenapovídaly. Byly utahané, a tak si jen zobly něco málo z připravených talířků, ochutnaly koblihy Lojzinky Rezkové, vybalily si věci a odporoučely se do nadýchaných pruhovaných peřin, do vůně mateřídoušky, kterou Leonina matka přidávala do prádla. Prý jí to připomínalo její vesnický domov.

V osm ráno už se ženy, zahalené do županů, couřaly po mlýně. Na záchod, do koupelny... a nakonec

dorazily do kuchyně, kam je přitáhla vůně čerstvě umleté kávy a rohlíků, rozpečených v troubě. Způsobně zasedly za stůl, jedly, pily a rozpačité po sobě pokukovaly. I Leona si je měřila zúženým pohledem a skrz přivřené oči odhadovala jejich náтуры.

Nejvíc ji zaujala Ria. Ta nešla přehlédnout. Mohlo jí být něco přes dvacet a rozhodně patřila k holkám, kterým chlapi padali k nohám. Byla zajímavá a netuctová. Hezká, tmavá, snědá, modrooká, se živým výrazem ve tváři, plnými rty a postavou s ideálními mírami. Vysoká, štíhlá, s většími ňadry, úzkým pasem a naducanějšími boky. Kdysi Leona četla, že právě tohle muži na ženách zbožňují – takovéhle boky jsou pro ně symbolem plodnosti a ženské smyslůsti. Zkrátka „madla lásky, akorát tak na přidržení“... Ria si byla svých předností evidentně vědoma, ale nepůsobila dojemem bestie, která kosí staroušky, jimž zatemňuje rozum, vysává mozek a nakonec se zmocňuje jejich peněz.

Pak tady byla Helenka. Ženská asi tak v Leonině věku, hubeňoučká, trochu seschlá, plachá, bojácná, věčně se bázlivě otáčející ke dveřím, tak trochu mdlá a stydlivá, s nakyslým, ukřivděným obličejem.

A nakonec Alžběta. Bába jak kyrysar, něco od pětačtyřicítky nahoru, ale věk se dal těžko odhadnout, mohla mít na krku klidně i šedesátku. Břicho jí viselo nad krátkými kalhotami, oteklá lýtka šouपालa o sebe, ačkoliv měla nohy spíše do x, sandály měla tak zařezané do nártů, div že ozdobné přezky

nepraskly. Nedala se jí ale upřít veselost, přirozená rozšafnost a snad i dobráctví, které jí koukalo z černých očí. A taky měla hezkou, jemnou pleť a bohaté vlasy, stažené do ohonu. Kdyby trochu zhubla z té matrónské postavy, určitě by prokoukla, napadlo Leonu. A líp by se jí dýchalo. Včera, když přišly všechny tři z autobusové zastávky, byla právě ona nejvíc splavená, upocená a rudá. Stěžovala si, že má srdce až v krku.

„Rády bychom znaly pravidla našeho pobytu tady,“ osmělila se Ria.

Má pravdu, říkala si Leona, tohle mělo zaznít z její pusy už na úvod – a místo toho tady okouním a přeměřuji si své hosty jako rybky v akváriu. Máma se asi nemýlila, když občas říkala: „Leonko, ty nežiješ, ty lítáš ve svých příbězích. Mimo sebe, za hranicí reality.“ Tak tomu bylo i teď. Tak moc přemýšlela nad svými hosty, až zapomněla na ně samotné. Vystřelila ze svého křesílka, každé dolila trochu kávy do šálku a donesla pomněnkovou cukřenku.

„Dneska si dáme oddech. Sluníčko, bazén, procházka, pohoda... Ale žádné řeči o vaší minulosti, to musí zůstat tabu. Pak bude mít každá z vás svůj den. Od rána do večera. Chci vás poznat jednotlivě, takže celý den bude ve vaší režii. Dám vám peníze na nákup, vy nám uvaříte a budete mluvit o sobě. Ostatní ženy vám mohou dávat otázky a já si budu všechno zapisovat do počítače. To víte, už mám svůj věk

a všechno si nepamatuju,“ řekla trochu odlehčeně a ženy se zasmály. A aby je trochu navnadila a uvolnila, nabídla jim, že dnes bude jejich průvodcem ona. Uvaří jim česnekovou polévku a bramboráky, k tomu přidá mřížkovou buchtu a vanilkový pudink. To bylo po pravdě řečeno taky to jediné, co uměla... O jídlo se u nich doma odjakživa starala jen matka, která byla skvělá hospodyně. Leona občas v kuchyni přicmrndávala a něco okoukala, ale většinou byla ráda, když si zvládla uvařit kávu a stačila vypnout párky těsně před prasknutím.

„Jo, a taky vám budu o sobě vyprávět. Myslím, že z těch bulvárních článků si o mně musíte myslet jen to nejhorší. Většinou na čtenáře vypadnu ze stránek jako nějaká zrůda.“

Řekla to tak trochu hořce, což její návštěvnice odradilo od toho, aby se usmály. Otázky jim to ale ze rtů nevzalo. Koneckonců jim sama nabídla, že se otevře.

Jakmile se dala do škrábání brambor, přisedla si k ní Ria. Napnula k ní zvědavé kočičí oči a uhodila první otázkou:

„Jste vážně na holky, Leono?“

Škrabka jí málem vyletěla z ruky.

„Ne!“ zakřičela. A potom ještě třikrát: „Ne, ne, ne!“ Pak se uklidnila a pokračovala: „Když už novináři nevědí, o čem by psali, začnou spekulovat. To je u nás jakoby dovoleno, napíšíou, že to řekla kolegyně nebo blízká kamarádka, popřípadě anonymní zdroj.“

Ale je to hloupost, nikdy jsem s žádnou ženou vztah neměla. Ani citový, ani fyzický. Vážně ne! Nemohla bych se přivádět k orgasmu... s holkou.“

Ria zúžila oči ještě víc, povytáhla bradu a podsunula spodní ret pod vrchní.

„Ale nikdy jste se nevdala, že?“

To nemohla popřít. Opravdu nikdy nezatoužila stát se něčí manželkou, povít jedno nebo dvě děti a žít normální rodinný život. Byla dcerou své matky, nikdy si nepřála být manželkou muže. Vařit mu, prát, žehlit, peskovat neposedné děti, trávit večery u televizních seriálů a počítat společné peníze. Tohle prostě nebyl její svět. Dávala tím ale do ruky zbraň svým protivníkům. Mohla si sama za to, že ji pak tím klackem srazili na zem a tam nad ní s hurónským pokřikem tančili. Možná že kdyby si tehdy vzala spolužáka Dušana, bylo by to lepší. Sice by se tak jako tak rozvedli, ale s nálepkou ženy, které prostě jen nevyšlo manželství, by se jí žilo snáz. Hlavně by jí nikdo nepodsouval, že je lesba.

„Ale nějaké muže jste v životě měla, ne?“ pípala vedle ní nesměle Helena. To zapřít nemohla – a ani nechtěla.

„No jasně, jsem normální zdravá ženská. Ale žádný chlap nestál za mou svobodu. Možná jen jeden, ale ten mě nakonec stejně zklamal.“

Ria si zapálila cigaretu, vyšla na dvůr a pokřikovala na ni skrz otevřené francouzské okno na verandě:

„Tak nám o něm něco řekněte!“

Leona si dlouze povzdechla. Nebyla zvyklá svěřovat se nikomu, mnohdy ani matce neřekla všechno. Bylo jí proti srsti, otevřít se tady naplno před cizími lidmi. Jenže ona na jejich zpovědi taky čeká, bez jejich upřímnosti by jen stěží napsala scénář k filmu o dětech alkoholiků. A chtěla-li od nich otevřenost, musela ji také nabídnout.

Naloupala česnek, naklepla dvě vajíčka a našla v kredenci pytlík s kořením. S majoránkou, kmínem a bazalkou. Teprve pak začala:

„Jmenoval se Dušan Duliak a studoval se mnou na vysoké škole. Milovala jsem ho, ale po roce mě vyměnil za mou spolužačku. Byl to vlastně takový sukničkář, ale mně strašně imponoval. Nikdy jsem se s ním nenudila, krásně zpíval a hrál na kytaru, psal nádherné verše a uměl jimi každou holku pobláznit. Když mě nechal, dlouho jsem si myslela, že už žádného dalšího kluka nebudu mít tak živočišně ráda...“

„A měla?“ křikla do útrob místnosti Ria a Alžběta se u toho bůhvíproč pobaveně zařehkala.

Musela se nad tou otázkou dlouze zamyslet.

„Vlastně ne, neměla. I když jsem si ještě pár románků oddýchala. Teď mám taky přítele, je o deset let mladší, ženatý a... má dítě. Mám ho sice ráda, ale už to není takové to poblouznění jako ve dvaceti letech,“ přiznala. Poblouznění ne, říkala si v duchu, ale rajc jo! Libůstku, kterou si s Kryštofem v posteli dopřávali a díky níž ji přitahoval víc než jiní chla-

pi, jim ale neprozradila. Nebyla si jistá, že by ji pochopily, asi by je spíš svým přiznáním vyděsila nebo znechutila. Tohle bylo jen jejich – rozhodně ne pro cizí oči nebo uši. Jak by jim měla říct třeba to, že naposledy mu právě v tomhle pokoji hrála v černém negližé Moniku Lewinskou? A jak by vnímaly, že si tu „aférku s Clintonem“ fakt parádně užila?

Helenka si dala ruku před pusu a Leonu její gesto zahanbilo. Brala to jako jasný úlek nad tím, že se tahá s chlápkiem od rodiny, který je navíc podle ní ještě cucák – a navrch tomu všemu krade děcku tátu... I máma jí často tloukla do hlavy, že ji za to budou lidi hanět a odsuzovat, až tenhle poměr praskne. A už to bylo tady! Chtěla speciálně Helence vysvětlit, že její přítel žije v nefunkčním manželství, ale byla by to zbytečná obhajoba. Když se totiž k Hele přiblížila, došlo jí, proč si tak chvatně dala dlaň před rty. Chyběl jí jeden zub dole a jeden nahoře, navíc ty zbylé měla nepěkné – šedivé a křivé. Viditelně se za ten svůj handicap styděla, a když chtěla mluvit, dávala si před pusou ruku jako štít.

„A netoužila jste mít děti? Třeba jen kvůli tomu by vám nějaký mužský stál za to... Já mám syna a bez něj bych nedokázala být šťastná. A jeho tátu vezmi čert, důležité je dítě,“ dostala ze sebe Hela. Tak dlouhou myšlenku od ní Leona nečekala a navíc ji napadlo, že ji možná jenom hloupě podceňuje. Působí sice jako sociálně a mentálně slabší člověk, to ale přece neznamená, že je blbá. A její otázka byla na místě.

„Ne, po dětech jsem nikdy netoužila. Nebo... Vlastně jen tehdy, když mě pobláznil Dušan. Ale to jsem byla ještě hloupá holka, takže bych se o děcko stejně nepostarala. A později jsem už nikdy o dítěti neuvažovala. Ne každá žena má do genů vloženou touhu po rozmnožování – jenže naše společnost na takové ženy pohlíží s despektem a vidí v nich jen kariéristky nebo sobecké mrchy.“

Najednou se zalekla té vlastní obhajoby. Má ji zapotřebí? Copak se musí hájit? Je něco divného na tom, že odmítala propůjčit své tělo milionům spermií, těch mrskajících se bičků, které by se chtěly uhnízdit v jejím vajíčku? Že jim nedopřála těch dvacet centimetrů cesty a pětadvaceti minut slávy? No a? Prostě nikdy netoužila po tom, nechat v sobě žít malého tvora, který by v ní rostl, roztahoval se v jejím bříše a pak v jejím životě. Jenže tohle se špatně vysvětlovalo.

Byla ráda, když se po tomhle výsledku ženské sbalily, vyšly si na dvůr a víc se o její milostné eskapády a nedostatek mateřskosti nezajímaly. Přenesly lehátka k bazénu a tam si užívaly červencového sluníčka, které už pěkně připalovalo. Nebe bylo opravdu jako z dětských omalovánek, úplně azurové. Ještě štěstí že starý mlýn vydával ze svých kamenných zdí chlad, který příjemně chladil i ve chvíli, kdy Leona hodila na rozpálenou pánev první bramboráček. Rozvoněl se po celé světnici, a jak se dalo čekat, první se na ochutnávání dostavila boubelatá Alžběta. Nařízla si placku, labužnický ji strčila do úst a opojeně

přivřela oči. „Ještě špetku soli a drceného kmínu, dva stroužky česneku a kávovou lžičku mouky.“

Leona věděla, proč se do kuchyně nikdy nehrne. Beztak sama neumí nic ani ochutit a všechna její jídla připomínají spíše rozvařenou houbičku na nádobí – nemastnou, nechutnou, neslanou. Běta se hned hrnula k míse s těstem a začala ho doladovat. Bylo vidět, že je u kredence doma, věděla, kam poslat hrstku a kam jen špetku.

„Víte co, Alžběto? Zítرا budete jako první na řadě vy. S vařením i povídáním. Souhlasíte?“

Růžolící kypré tváře se souhlasně zatřepaly.

„Tak jo!“

Až dosud Kryštof Kříž netušil, jak může být chlap závislý na ženské. Jeho milenky, které kdy měl, v něm nikdy pocity dušnosti nevzbuzovaly. Žádné žárlivé bušení srdce, nervózní šlukování, okousané nehty, nezodpovězené otázky – nic z toho neznal. Ani jeho žena Ester v něm nedokázala vykřesat pálení na hrudi. Přitom měl až dosud samá mladá a milá koťátka. A teď, když se zblblnul do postarší kočky, se v něm teprve probudily jakési přízemní kocouří pudy. Šílel by, kdyby zjistil, že si to Leona rozdává s jiným kocourem. Rozdrápal by mu kožich.

Byl celý říčný z toho, když mu Lea řekla, že pojedete se třemi neznámými ženami na chalupu, kde je bude zpovídat pro svůj nový film. Vůbec jí to nevěřil. Místo toho se mu pod víčky promítlo Leonino tělo ve všech milostných polohách a pózách – jenže místo něj ji obšťastňoval prošedivělý chlapík, který v jeho představách vypadal jako Kevin Costner. Úplně ho za to nenáviděl. Nespravedlivě, ale opravdově.

Když Kryštof Lee nabídl, že na josefovský mlýn pojedete s ní a bude tichým společníkem toho babského dýchánku, vysmála se mu. Doslova řekla, že by tam byl nepříjemným, rušivým elementem. Vetřelcem. Proč asi ho tak zrazovala? Měla snad důvod něco tajit? Tyhle otázky ho dusily k zalknutí, bodaly a drásaly.

Došlukl poslední kousek cigára, seběhl po schodech dolů a vyskočil před dům. Venku bylo jako v prádelně.

Nastartoval svého peugeota a vydal se na cestu. Do kufru si přihodil spacák, deku, baterku, balík citronových vod, šest litrů vína a jídlo aspoň na dva dny. A samozřejmě dalekohled, díky kterému bude mít ze své pozorovatelný mlýn jako na dlani. Bránil se pocitu, že se chová jako blázen – jen se sám před sebou ospravedlňoval, že chce mít jasno, jestli není pro Leonu zajíčkem, který má místo uší parohy.

Plácek, schovaný mezi stromy a křovisky, byl pro jeho plán ideální. Mohl se odtud dívat na chalupu, aniž by si ho kdo všiml a aniž by tu umřel na pře-